

Arrest

nr. 89 588 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1995 te Muyuka. U woonde in het familiehuis - samen met uw moeder - bij uw stiefmoeder, stiefbroers en stiefzussen. Uw stiefmoeder vergiftigde in het jaar 2005 uw vader en in het jaar 2008 uw broer. U staat in het testament van uw vader vermeld als enige erfgenaam, en uw stiefmoeder is hiermee niet akkoord. U zou van uw vader erven wanneer u de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. U vreest uw stiefmoeder en meent dat ze u wilt vermoorden. Na de dood van uw broer, gingen uw nonkel en moeder naar de

politie, maar deze trad niet op tegen uw stiefmoeder. In oktober 2011 ging u samen met uw moeder bij uw nonkel wonen, maar ook daar werd u lastiggevalen door uw stiefmoeder, -broers -en zussen. Omdat uw nonkel meende dat uw leven in gevaar is in Kameroen, organiseerde hij uw vlucht naar België. U verliet op 1 januari 2012 per vliegtuig Kameroen, en u kwam op 2 januari 2012 aan in België, waar u asiel aanvraag op 3 januari 2012.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw dossier, is het CGVS er niet van overtuigd dat u uw land heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève, noch omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat u, in het kader van uw asielaanvraag, verklaard heeft geboren te zijn op 10 februari 1995. De dienst Vreemdelingenzaken uitte op 3 januari 2012 twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek werd uitgevoerd op 10 januari 2012, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 23 januari 2012 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u zeker ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Deze beslissing van de dienst voogdij en de vaststelling dat u minstens 21 jaar oud bent, leiden ertoe dat totaal geen geloof meer kan gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de hele erfeniskwestie. U verklaarde immers zelf dat als u 18 jaar was, het testament helemaal naar u was gegaan en u alles al zou geclaimd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Verder dient opgemerkt dat u enkele verklaringen aflegde die afbreuk doen aan de ernst van de door u opgeworpen vrees.

U verklaarde dat uw stiefmoeder uw vader en uw broer vergiftigde en dat u door uw stiefmoeder, -broers, -en zussen werd mishandeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 13-15). U verklaarde dat uw vader stierf in november 2005 en uw broer in december 2008, nadat deze vergiftigd werden door uw stiefmoeder. Verder verklaarde u dat uw nonkel en uw moeder pas naar de politie gingen om deze feiten te rapporteren, na de dood van uw broer in 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), dat de politie het niet kon oplossen, en er niets veranderde omdat de politie niets tegen uw stiefmoeder ondernam (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde pas in oktober 2011 samen met uw moeder het huis van uw stiefmoeder te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u pas in oktober 2011 naar het huis van uw nonkel verhuisde, verklaarde u, opmerkelijk, dat uw nonkel daarvoor dacht dat, wat er ook gebeurt, het wel opgelost zal geraken (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Van iemand die met zekerheid beweert dat zijn stiefmoeder zijn vader en broer vermoordde, en beweert dat hijzelf het volgende slachtoffer zal zijn, kan op zijn minst worden verwacht dat deze geen drie jaar wacht met het verlaten van het huis waar deze stiefmoeder woont. Dat u dit niet deed omdat uw nonkel dacht dat het wel opgelost zou geraken, weet allerm minst te overtuigen, daar u verklaarde te vrezen voor uw leven, en dat deze zelfde nonkel uw vlucht uit uw land organiseerde, omdat uw stiefmoeder eigenlijk niet uw broer maar u wou vermoorden en omdat, als u in Kameroen zou blijven, u zou sterven (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde dat al uw documenten zich in het familiehuis bevinden, dat uw nonkel er heen kan en doen wat hij wil, maar u en uw moeder niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). De documenten betreffende de bezittingen van uw vader bevinden zich eveneens in het familiehuis, zo verklaarde u, meer bepaald in een kamer die afgesloten werd door uw nonkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 20-21). U verklaarde echter eveneens dat uw nonkel reeds tweemaal door uw stiefmoeder werd opgesloten, en dat zijn leven in gevaar is. Het dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet samenhangend zijn. Uw verklaringen dat uw nonkel tweemaal door uw stiefmoeder werd opgesloten en hij vreest voor zijn leven, maken uw verklaringen dat uw nonkel naar het huis van uw stiefmoeder kan gaan, er doen wat hij wil, en de kamer van uw overleden vader afsluiten, onbegrijpelijk. Bovenstaande verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vrees voor uw stiefmoeder.

Vervolgens dient vermeld dat uw verklaringen niet toelaten de door u opgeworpen vrees, te verbinden met een van de criteria van de Conventie van Genève. U vreest immers geen vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, politieke voorkeur, religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u opgeworpen vrees berust op een familiaal eigendomsgechil, namelijk een erfeniskwestie, dat van gemeenrechtelijke aard is. U verklaarde immers, na de dood van uw vader, als zijn erfgenaam te zijn aangeduid, en dat uw stiefmoeder, stiefbroers en stiefzussen, zich hiertegen hebben verzet. U verklaarde dat uw stiefmoeder uw vader doodde, alsook uw jongere broer, en dat ze ook u zal vermoorden opdat de erfenis van uw vader niet in uw handen zou komen. U verklaarde dat uw stiefmoeder uw nonkel ervan beschuldigde het testament van uw vader te hebben gewijzigd, en dat uw stiefmoeder, alsook haar kinderen, u en uw moeder mishandelden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13-15). Gevraagd of er nog andere redenen waren, naast de erfeniskwestie, waarom uw stiefmoeder u bedreigde, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat de enige reden het testament is (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). De door u opgeworpen feiten zijn van gemeenrechtelijke aard en kunnen derhalve niet in verband worden gebracht met een van de criteria voorzien in artikel 15A, 2 van de hierboven vernoemde Conventie van Genève.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden.

Verder dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er, in geval van terugkeer naar Kameroen, er in uwen hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U verklaarde dat, na het overlijden van uw vader door voedselvergiftiging in 2005, noch u, noch uw moeder, noch uw nonkel, dit rapporteerden aan de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaarde evenwel dat uw nonkel en uw moeder, na het overlijden van uw broer in het jaar 2008, naar de politie gingen om dit aan te geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), en dat de politie het niet kon oplossen. U verklaarde niet te weten wat de politie aan uw moeder en nonkel zei (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde verder dat uw moeder en nonkel vaak moesten teruggaan naar de politie, maar dat er niets veranderde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Op een later moment verklaarde u dan weer dat de politie hen behandelde alsof er niets was (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U gaf aan te denken dat de politie niet optrad omdat uw stiefmoeder hooggeplaatste personen kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Gevraagd welke hooggeplaatste mensen uw stiefmoeder kent, antwoordde u het niet te weten, en u voegde eraan toe dat haar broers hoge plaatsen bekleden. Gevraagd hoe deze broers heten, antwoordde u wederom het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaarde verder dat iedereen in uw wijk uw stiefmoeder vreest en dat ze met alles weg komt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 19). Daarnaast verklaarde u ook dat uw stiefmoeder uw nonkel twee keer heeft opgesloten in het politiekantoor van Buea, omdat uw nonkel volgens uw stiefmoeder het testament van uw vader wijzigde. Gevraagd hoe uw stiefmoeder dat heeft gedaan, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd hoe uw nonkel terug vrij kwam, antwoordde u opnieuw het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of uw nonkel, nadat u samen met uw moeder bij hem ging inwonen, naar de politie ging om de mishandelingen vanwege uw stiefmoeder te rapporteren, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat de mensen die hooggeplaatsten kennen, kunnen doen wat ze willen (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Het dient opgemerkt dat u geen enkele gegronde reden naar voren kunt brengen waarom de politie te Buea u geen bescherming zou kunnen bieden. U verklaarde immers zelf niet te weten welke de respons was van de politie te Buea, toen uw moeder en nonkel de dood van uw broer in 2008 aangaven bij de politie. De door u beweerde connecties van uw stiefmoeder met 'hooggeplaatsten', als verklaring waarom de politie te Buea u geen bescherming biedt tegen het doen en laten van uw stiefmoeder, overtuigt niet. U weet immers zelf niet welke mensen dit zouden zijn, noch welke functies zij zouden uitoefenen. U kunt uw vermoeden – namelijk dat de politie niet optreedt tegen uw stiefmoeder omdat ze hooggeplaatsten kent – dan ook niet hard maken. Gevraagd of uw moeder of uw nonkel, of iemand anders, ooit naar de politie gingen in andere steden of dorpen dan Buea, om er te rapporteren wat uw stiefmoeder allemaal deed, antwoordde u ontkennend, en gaf u als reden op dat je in je eigen stad naar de politie moet gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Het dient in herinnering gebracht dat het principe van internationale bescherming gekenmerkt wordt door een subsidiair karakter ten opzichte van de in uw land aanwezige beschermingsmogelijkheden. Het principe van internationale bescherming impliceert dan ook dat u – binnen de grenzen van het redelijke – al het mogelijke onderneemt opdat u bescherming geboden zou worden door de Kameroense autoriteiten, alvorens internationale bescherming aan te vragen. Gezien uw eigen verklaringen hieromtrent, dient vastgesteld dat aan deze vereiste niet voldaan is.

Tenslotte maakt u niet aannemelijk dat u, indien uw problemen met uw stiefmoeder geloofwaardig zouden zijn, hetgeen in deze betwijfeld wordt, zich niet elders in Kameroen zou kunnen vestigen zonder problemen. U verklaarde dat ze u overal in Kameroen zou vinden omdat ze veel reist (zie gehoorverslag CGVS, p. 25) en dat de enige reden waarom ze u bedreigt, de erfeniskwestie is (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Door naar België te vluchten heeft u uw erfenis de facto echter ook opgegeven. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u uw problemen in Kameroen niet zelf kon oplossen. En u heeft, zoals vermeld, nagelaten alle (beschermings)mogelijkheden uit te putten in uw land van herkomst alvorens internationale bescherming te zoeken.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking genomen kan worden.

Uw advocate, Meester D, verzocht het CGVS de resultaten van het rapport van de organisatie Constat af te wachten, alvorens een beslissing te nemen in uw dossier. Daar u pas op 14 juni 2012 een inleidend gesprek heeft bij deze organisatie, en er geen zekerheid wordt verschaft omtrent het tijdstip waarop het door de advocate vermelde rapport er zou zijn, acht het CGVS het niet opportuun de beslissing in uw dossier uit te stellen. Daarenboven verklaarde u dat uw littekens het gevolg zijn door verwondingen die u werden toegebracht door uw stiefmoeder, -broers, en -zussen, in de context van de door u opgeworpen erfeniskwestie, een kwestie die, zoals vermeld, sowieso geen verband houdt met een van de criteria zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève en waarvoor u onvoldoende bescherming zocht in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Indien de vreemdeling in zijn verzoekschrift nieuwe gegevens aanbrengt, dan wordt de in het eerste lid bepaalde termijn op vijftien dagen gebracht."

In casu heeft de verwerende partij geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1 Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat. Verzoeker benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient te worden genomen. Om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Kameroen.

Verzoeker herhaalt en bevestigt de door hem afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij begrijpt niet waarom hij nergens concrete hulp kan krijgen. Hij is zwaar mishandeld, heeft zijn vader en broer verloren en zijn moeder was zwaar ziek toen hij zijn land verliet. Verzoeker wil zijn stem laten horen.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst naar zijn uiteenzetting onder het eerste middel.

3.2 Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in het artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoeker verklaarde te vrezen voor zijn stiefmoeder die volgens hem de oorzaak is van de dood van zijn vader en jongere broer. Verzoeker meent dat zijn stiefmoeder hem eveneens wil vermoorden zodat zij de eigendommen van zijn vader kan erven. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers vrees berust op een familiaal eigendomsgecil, namelijk een erfeniskwestie, dat van gemeenrechtelijke aard is. Dit wordt niet betwist door verzoeker in het verzoekschrift. Op de vraag van de commissaris-generaal tijdens het gehoor of hij nog een andere reden had, naast de erfeniskwestie, waarom zijn stiefmoeder hem bedreigde antwoordde verzoeker ontkennend. De enige reden waarom zijn stiefmoeder hem bedreigt, is het testament opgesteld door zijn vader waarop hij als hoofd-erfgenaar is aangeduid. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat deze feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en niet in verband kunnen worden gebracht met een van de criteria voorzien in artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève. Verzoeker laat na deze motivering te weerleggen in het verzoekschrift en maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Evenmin weerlegt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat hij geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de politie te Buea. Verzoeker verklaarde volgens de commissaris-generaal, in overeenstemming met de stukken van het dossier, niet te weten welke de respons was van de politie toen zijn moeder en nonkel de dood van zijn broer in 2008 aangaven bij de politie. Verzoekers verklaringen dienaangaande overtuigen niet. In verband met de beweemde connecties van zijn stiefmoeder met 'hooggeplaatsten' weet verzoeker niet welke mensen dit zouden zijn en evenmin welke functies die zouden uitoefenen. Ook het feit dat zijn moeder en nonkel nooit naar de politie gingen in andere steden of dorpen dan Buea om te rapporteren wat zijn stiefmoeder allemaal deed om reden dat je in je eigen stad naar de politie moet gaan, is niet overtuigend. Alvorens internationale bescherming te genieten, dient verzoeker ten opzichte van de in zijn land aanwezige beschermingsmogelijkheden uit te putten, hetgeen niet is gebeurd.

Ten slotte maakt verzoeker, ook thans, niet aannemelijk waarom hij zich niet elders in Kameroen zou kunnen vestigen. Door naar België te vluchten heeft verzoeker zijn erfenis *de facto* opgegeven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn problemen in Kameroen niet zelf kon oplossen. Door een loutere verwijzing naar de politieke, historische en actuele situatie in Kameroen doet verzoeker geen afbreuk aan de motiveringen in de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, dient te worden opgemerkt dat gelet op de hierboven gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas, verzoeker niet aantoon dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN